

Na stolu vzvišenem se strese čas,
Temà skrbij mu leže na obraz;
Na rame vrže osivele kodre,
Devicam tihim dé besede modre:

„Človeški bode zarod prerojen,
Vtopite v mojih se besed pomen!
Sloboden je le Bog v brezkončnem carstvu,
Sloboden, kdor živi v njegovem varstvu.“

* * *

Meglò in noč predrl je žarek čist,
Posvetil mi na knjige stare list.
Naslova sem besede bral čvetero:
Umetalnost in veda v svitu vere.

Anton Medved.

V božični nôči.

„Slava Bogu na višavah,
Mír na zêmlji ljudém!“
Blažena noč božična,
Spet te uživat grém.

Tiho, svečano na zemljo
Sije zvezdá milijon;
Milo zapoje v cerkvi
Selski polnočni zvon.

„Sin? Imela ga nisem.
Toda, kaj se mi zdi?
Davno že v hladni zemlji
Tvoja mati leži.

Dvajset je let minilo —
Z doma sem hitel — kam?
Sreče iskat in kruha,
Kaj bi me bilo sram!

Kake spomine vzbujá?
„Ure mladostne, na vas,
Ko sem v čistem veselju
Sveti obhajal čas.

Urno hiti na gròbe!
Blizu cerkvenih vrat
Siva mati je tvoja
Legla na veke spat.

Staro sem mater zapustil,
Gròbni očetov pomnik,
Blòdil po svetu in zabil
Starišev ljubljenih slik.

Kočo že gledam pred sabo,
V sobi še luč lesketá.
Ali po tolikih letih
Mati me pač spozná?“

Zabila ni te do smrti.
Zabil le ti si njé;
Vse ti je odpustilo
Matero blago srcé.“

* * *

Zabil, a ne za vedno,
Vračam nocoj se domov
Mater pozdravit jokaje,
Znance in ròdni krov.

Starka pri medli sveči
Bere iz bukev nocoj.
„Tukaj imaš me, mati,
Sin se povrnil je tvoj!“

Pesem iz cerkve poslušá
Ptujec na grobu nem:
„Slava Bogu na višavah,
Mír na zemlji ljudem!“

Anton Medved.

„O vanitas!“

Ko meni bi vzrastle peroti,
Ljudem ne ostal bi na poti,
Na kvišku bi vzletel ko misel
In v sinjih višavah obvisel.

In gledal bi mnoge zarode
V oblasti le jedne usode,
Ki razne si tvorijo dobe,
Iz zibel potujejo v grobe.

In gledal iz sinje višave
Goré bi, doline, planjave
In cvetje suhó in zelenje
In šumno človeško življenje.

Za njimi na kolu bežeča
Vrti se pozemeljska sreča,
Zdaj onega grli, zdaj téga,
In moti zemljane in bega.

Na veke v višavah bi visel,
Le v jedno zatopil se misel,
In misli pošiljal bi jeke:
„O vanitas!“¹⁾ svetu na veke.

¹⁾ T. j. „O puhlost!“

Anton Medved.